

Χορευθέντων και τῶν ἄλλων
τῶν συρτῶν μας και τῶν μάλων,
μά και τοῦ καρσιλαμά,
ποῦ καθεὶς τὸν ἐκτιμᾷ.

Τότ' ἐχόρεψα κι' ἐγὼ μὲ ξεσκοῦρωτο κεφάλι
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη,
κι' εἶπα τέτοια λόγια πάλι.

Γειά σας, τοῦ χοροῦ παιδιὰ, γειά σας, Ἑλληνόπουλα,
μὲ χοροὺς ἀς τὴν περνοῦμε,
μὲ χοροὺς ἀς κυβερνοῦμε,
γιὰ νὰ γίνωμε κι' ἔμεῖς εἶδος γουρουνόπουλα.

Ὁ χορὸς καλά κρατεῖ
γιὰ τὸν κάθε μουσαφιρί...
τόσαις μέραις τελετῆ,
τόσαις μέραις πανηγύρι.

Ὁρέ γειά σας μὲ τὸ πένα,
ὄρέ γειά σας μὲ τὸ πάλκα...
μὰ τί φέσταις ὀλοένα,
τί Συνέδρια μεγάλα.

Ὁχ! ἀμάν...ζωὴ και κότα
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.
Γειά σου πάλι, δόλινα μάννα,
ποῦ χαλᾷς πολλῶν τὰ πιάνα,
και σοῦ κάνουν τὰ χατήρια
μόνο μὲ τὰ πανηγύρια.

Ὁρέ γειά σου, νέα πλάσι,
καύχημα τῆς οἰκουμένης,
ποῦ θρησκίμους προλεικίνας
τῆς ζῆρας και τῆς θαλάσσης.

Τῆς Δούγκαν οἱ χοροί, ποῦ κόσμος ἀπορεῖ.

Μές' στοῦ πλοῦτου τὸν καιρὸ
σύρε, Δούγκαν τὸν χορὸ,
και κοντὰ σ' τὴν Ἰσιδώρα
μεστομῶνει κι' ἀχαμνοὶ
τὸν χορὸ νὰ σύρουν τώρα
ὅπως τὸν Ἀδάμ γυμνοί.

Ὁρέ γειά σας... μὰ τί χρόνια!..
κι' ἀς χορευοῦν μὰ χαρὰ
κι' ὅσοι πᾶνε κοῦτσι κοῦτσι.

Ἐξω ρουῖχα, πανταλόνια,
ποῦναι τόσον ὄχληρά,
ἐξω κάλτσα και παπούτσι.

Ἄς ξεγάσωμε κι' ἐκείνους
τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους
τῆς σεμνότητος τῆς πρώτης.

Και σὲ χρόνους χαρμωσύνου
δεγίμα τῆς ἀμῆς τοῦ κράτους
ἔστω μόνον ἡ γυμνότης.

Σύρε, Δούγκαν, τὸν χορὸ...
γιὰ τὴν γύμνια λαχατζοῦ,

δλα φόρα πέρα πέρα
γιὰ νὰ πέρνωμε κι' ἄερα.

Ὅλοι, παιδιὰ μὲ λύσσα
γυμνοὶ καθ' ἕνα τρέχετε,
μήτε τὴν ποικαμία
κανεὶς ἀς μὴν ἀνέχεται.

Κι' ὅποιος Ρωμῆος ἰδρῶνει
νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι του,
κι' αὐτοὺς ἀς καμαρώνῃ
ὀλόγυμα τὰ σκέλη του.

Ἀπὸ κλέος προπατόρων
κι' ἀπὸ φρόνημα γυμνοὶ
ἀς χορευοῦμε και πάλι.

Και καθεὶς ἐκ τῶν ρητόρων
παραφόρος ἀς ὀμνῇ
τῆς γυμνότητος τὰ κάλλη.

Νέας δόξης γυμνικῆς
νὰ θρησώωμε τιμάς,
και τὸ φύλλον τῆς συκῆς
νᾶναι περιττὸν γιὰ μέε.

Και σὲ χρόνους εὐτυχεῖς
ν' ἀνυμνήτ' ἐδῶ κι' ἄλλου
ἡ γυμνότης τῆς ψυχῆς,
ἡ γυμνότης τοῦ μαλαθοῦ.

Ὁ γυμνότητος εἰκόνας!..
τί κορμάκια, τί λαγόνες,
τορνευτὰ καθ' ἕνα μέλη.

Μὰ τί πλάσι, μὰ τί γέναι!..
βλέπω ἔμπρός μου τὸν καθένα
σὰν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλη.

Κι' ἐγὼ θέλω μές' στὸν μάλο
ρόλο χορευτοῦ νὰ παίζω,
και τὰ ρουῖχα μου θὰ βγάλω
τ' ἀπὸ μέσα και τὰ πέζω.

Καθενὸς γυμνότης φόρα
κι' ὅλοι γυμνωθῆτε τώρα,
και μὲ γυμνικοὺς χοροὺς και μὲ γυμνικοὺς ἀγῶνας
τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλῆ
τοὺς ντυμένους ν' ἀπειλῇ
νὺν, ζεὶ και' στοὺς αἰῶνας.

Και σύ, δρέ Περικλέτο,
ποῦ τοὺς Ρωμῆος οἰκτεῖρες,
αὐτοστιγμῆ γυμνώσου,
και πῆδ' ἀστὸ μπαλέτο,
και βλέπε σὰν Φακίρης
γυμνοὶ τὸν ἀφαλὸ σου.

Τώρα ποῦ βγήκαν πλοῦτοι περισσοὶ
κι' αἰῶνες ξαναγύρισαν χρυσοί,
γυμνώσου, Περικλέτο μου, και σύ.

Κι' ὅποταν ἀπὸ φόβο γιὰ κανόνι
κανένας φραγκοράπτης δὲν πιστώνῃ,
ὅταν δὲν τρέψ κι' αὐτὸ τὸ φωροτούρι,
τότε κι' ἐκὼν ἀέκων, κακομοίρη,

**Ἀπὸ τὸ Πήλιον
βλέπει τ' Ἀχιλλεῖον.**

θὰ γίνῃς πρῶτος λάτρης τῆς γυμνότητος
καθὼς εἰς τοὺς κληροῦς τῆς ἀρχαιότητος.

Κι' ἂν τὴν γὰρ κἀποιον μ' ἔνδομα νά'δῃς
θὰ τὸν νομίζῃς πρόστυγον, τυχεῖον,
θὰ λέγῃς τοὺς γυμνέμενος ἀναίσιδες,
θὰ κἀνῆς κατ' ἀνάγκην τὸν ἀρχαῖον.

Εἰς τὸ γυμνὸν θὰ βλέπῃς τὴν σεμνότητα...
ἐμπρός λοιπόν... ἀλόγιστοι χορεύετε...
κι' ἐκείνος, ποῦ δὲν θέλει τὴν γυμνότητα,
μουτζώσῃτε τον κι' ἄς πᾶν γὰ κούρευται.

Π.— Κατ' αὐτὰ ἀναχωροῦντων τούτων τῶν γνωστῶν κι' ἐκεί-
και τῶν ξένων Φιλιελλήνων, [ων,
ποῦ τοὺς ἔχει γίνῃς λόξα
μόνον ἢ παλῆρά μας δόξα.

Ἀἴξαντος τοῦ Συνεδρίου, ποῦ γινε κακοῦ κι' ἀγῆρας,
καὶ πολλῶν σοφῶν φυγόντων
ἐκ τῆς μεθ' ἡμῶν φαγόντων
νέα και παλῆρά σοφία με τῆς σούπας τὴν χουλιέρα.

Φυγόντων και παπαδῶν,
μὰ και τῶν Ἀραπάδων,
φυγόντος και τοῦ Σαουκῆ, τοῦ προσφιλοῦς Ἀράκη,
ποῦ λέν πᾶς εἰδείξῃ θεμῆ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἀγάπη.

Ἦσαν ἀναχωρησάντων
τῶν τοσοῦτον θαυμασάντων
τὴν Ἀνορθοσιν ἡμῶν,
και θυσίας τελεσάντων
εἰς ἐκείνης τὸν βωμόν.

Τοῦ καθενὸς μ' αὐτὴν ταυγά και τὰ πασχάλια χάσαντος,
οὐ μὴν και τοῦ Πρωτάκως ὀλίγον ἠσυχασάντος,
κι' ἐπανακτῆσαντος και τὴν
τὴν πρῶτῶν ἰσχυρῶν φαγῶν,

ποῦ με τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς και τρέξ' ἀπάνω κάτω
ὀλίγου δεῖν τὴν ἔγχεσε κι' ἄτιο ντελ πασάτο.

Ἐπασιθόντων τῶν Ρωμηῶν ἰσὴν σάγλα των τὴν πρῶτη,
μὰ και ἰσὴς Ἀνορθώσεως τὸ νέο Σαλαδικι,
εἰσέτι μὴ πετάξαντος τοῦ Λεωνῆ Ἀρνώτη,
εἰσέτι μὴ πετάξαντος και τοῦ Καραμανλικῆ,

Ἰταμένων κατ' αὐτὰς θαυμαστῶν ἀεροπλάνων
εἰς τὸν ἕνα κι' ἄλλον δρόμον
τῶν κλεινῶν Ἰστανδῶν,
και ποικιλῶν ἀστρονόμων
προαναγγειλάντων ἤδη νεὰν ἐκλειψῶν ἡλίου
ἐν ἡμέραις Ἀπριλίου.

Νέας μεταρρυθμίσεως διαρημιζομένης
παντοῦ τῆς οἰκουμένης,
κι' Ἰπουργισμῶν μερικῶν τὰ μάλα δυσκοιλίαν
περμενόντων ἐκλειψῶν Ἰπουργικῶν ἡλίου,
γιὰ νὰ φωτισουε κι' ἀπὸ τὰ νέα και βαθεῖατα
μὲ τὰ δικά των φῶτα.

Ἀνοιξαντος ἰσὴν ἀνοξίν τοῦ δόλιου ροζικῶ μας,
κι' ὅλων τῶν ξένων Πρεσβευτῶν
και πάντων τῶν διπλωματῶν
δωσάντων γέδια πρὸς τιμὴν τοῦ Πάγκου τοῦ δικῶ μας.

Ἀναχωροῦντος κατ' αὐτὰς ἰσὴν Πάλι τοῦ Γρουάρη,
ποῦ και και γῶσι περισσῆ, μὰ και περισσῆ χάρι,
και σ' ὅλους εἰνε προσφιλῆς, ἀλλὰ κι' ἀνοικτοματῆς,
και λὲς πᾶς ἐγεννήθηκε νὰ γίνῃ διπλωμάτης.

Ἦδη φεύγοντος αὐτοῦ,
κι' ἄλλου Τούρκου Πρεσβευτοῦ
ἐρχομένου ἰσὴς Ἀθήνας, και τῶν σχεσῶν και σὺν
σὸν και πρῶτα σφραγισῶν
κι' ἀποκατασταθεῖσῶν.

Τῶν Ρωμαίων διαδιόντων μὲ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
ἐν ἀγάπῃ καὶ συμποίῳ
κι' ὕπῳ πρὶν ἐν ὁμοίῳ,
καὶ πρὸ τοῦ Ντουρὰ καινῶν προσκυνημάτων λιβάνι,
ὅπου σφοδρεῖται ν' ἀφῆρης τῆν' Ἀνδρῶσι ὅσθ' ἡ μῆση
καὶ Νεότουρκος νὰ γίνῃς κι' αὐθωρεὶ νὰ βάλῃς φρέσι.

Μῆσα σὲ κλέη τῆς Τουρκίας ἐκλογικῶς ὠμαμάσια
δοθείσης κι' ἐξήγησῶς
ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως
πῶς θὰ γενοῦν εἰρηνικὰ τὰ μέλλοντα γυμνάσια.

* Εφορησάντων καὶ ληστῶν μὲ βρυχηθμούς θηρίου
στάς φυλακὰς τοῦ Ρίου,
γὰ νὰ γλυτώσων ἀπ' αὐταῖς τὸν κύριον Σκαρτσῶρα,
κι' ὄλων ἰδόντων ἐν χαρᾷ
μέσα σ' τῆς μάχης τὰ πυρὰ
τοὺς χρόνους τοὺς ἥρωϊκοὺς ἐπανεληθόντας τώρα.

Δοξασθείσης ἀνεπίστως καὶ τῆς νίκης Ρωμηροσύνης
μ' ἐστρατείας ληστρικῆς
καὶ μὲ μάχας φονικὰς
τῆς καθ' ἑλ' ἀληθινήν τῶν Τολμάδων ἱπποσύνης.

Βαινόντων ὄλων κατ' εὐχὴν εἰς τὸ χαρτοβασιλεῖον,
κι' ὁ κύριος Προθυπουργὸς
δὲν στέκεται σιτηνὴν ἀργῶς,
μὰ πῆρε καὶ τὸν Μπαύσσερ κι' ἐπάτηε πρὸς τὸ Πῆλιον
νὰ δῆ κι' ἀπὸ περιουσίας ἐκλείποντα τὸν ἦλιον.

Καὶ ρεμβάζων ἐκεῖ πάνω μόνος καὶ μετὰ τῶν φίλων
ἐνθυμήθη τὸν Πηλέα καὶ τῆς Ἑριδος τὸ μῆλον,
ποῦ τὸ ρίχνει κι' ὁ Δευτέρης κατ' αὐτὰς, βρὲ Περικλέτο,
σὲ πολλοὺς Ὑπουργησίμους λέγωνιὸ καλὸς λαβέτω.

* Ὅλα πάνε μὰ χαρὰ
καὶ πολλῶν ἀργαλῶς ἀγέρτες
ἀτενίζουν τὸ Ντουβλέτι.

* Πῆγε καὶ σ' τὴν Ζαγορά,
καὶ θαρρῶ πῶς τρεῖς ἡμέρας
ἔμεινε σ' τοὺς Κασαδέτη.

Φρούλοι καὶ συζητήσεις περὶ τῆς Πριγκηπίσεως.

Π. — Ὅμως γὰρ τὴν Πριγκηπίσα τι ζέρετε, Φασουλῆ;
Φ. — Γ' αὐτὸ τὸ κῆλο σήμερα λένε πολλοὶ.
Ἄλλοι γὰρ τὴν Πριγκηπίσα μὰς λένε, κοκκαλιάρη,
πῶς τάχα τὴν Ἀνδρῶσι πρὸς τὴν πολυουστάρει,
γὰρ τοῦτο φέρεται ψυχρὰ δὲν τῶν Ἀνορθωτῶν
σὲ δεξιῶσις Παλατιῶν κι' σ' ἄλλας τελετάς.

* Ἄλλοι μὰς λέν πῶς σὰν κυρὰ σ' τὸ σπῆτι τῆς δὲν δέχεται
δοῦς δὲν τοὺς ἀνεχεται.

Τῶν Χοεντζῶλλερν γέννημα, τῶν Χοεντζῶλλερν θρέμμα,
ποῦ Βασιλείσης μὰ φορὰ θὰ τὴν στολίσῃ Στέμμα,
δὲν θέλει κάτι φερντοῦ, ποῦ βλέπων τὰ Πικατζια

μὲ λιγωμένα μάτζια,
κι' ἂν κάποτε σ' αὐτοὺς φανῆς
πῶς εἶσαι κάποιος ἀσθενῆς,
βγαίνων σὰν γυμνοσάλιαγκο μὲς ἀπὸ τὸ καυκὶ των
καὶ κάθουν τὴν κακὴ των.

* Ἄλλ' ὅταν πάλιν δυνατὸς σὰν κι' ἄλλοτε φανῆς
σ' αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς,
σπρώγων ἔμπροσ' τὴν πόρτα σου κι' ἀρχίζουσε κουνήματα,
τομπίαις, κοφομοσάματα, μετάνοιαις, προσκυνήματα.

Τῶν Χοεντζῶλλερν γέννημα, τῶν Χοεντζῶλλερν θρέμμα,
δὲν ὑποφέρει ψέμμα,
δὲν ὑποφέρει μερικὸν εὐκαμπτον εὐκαμψίας
καὶ μήτε μ' ὄλους εἰμπερὶ νὰ κἀν χειροφαισίαι.

Καὶ μὰς δεσποίνης σὰν κι' αὐτῆς δὲν συμφωνοῦν τὰ χνώτα
μὲ κάθε μπακαλόγατο, μὲ τούτους ἢ μ' ἐκείνους,
καὶ καθεμὰ ὅσθ' ἔθει τῆς θὰ γύριε τὰ νῶτα
σὲ παρακαλῆς διζωγῆς καὶ σκούφας Ἀρκελίου.

Π. — Μὰ τ' εἶναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές, μωρὲ χαγκακωμένε;
Φ. — Ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο μου, σοῦ λέω τὸ λένε,
κι' ἐκ τούτων σὺ σὰν φρόνιμος σχηματίζ' ἐντυπώσεις
καὶ πέρνε σημειώσεις.

Π. — Σὺ τι λές εἰς δὲ αὐτά;
Φ. — Τίποτα, βρὲ φαριλάτ.
Βλέπω μοναχὰ φαγάδες,
Μπερτοδούλους μακαρίου,
κι' ἀναμῆς μὲ Ραμπαγάδες
βλέπω Σρουγκοκαλιούς.

Βλέπω τούτους μὲ λιθρέα,
βλέπω, Περικλῆ, κι' ἐκείνους
σκούφους νὰ φοροῦν κοκκίνους,
κι' ἔβιο νὰ περνοῦν ὠραία.

Βλέπω καὶ τοὺς μὲν καὶ δέ,
τῆς Ἀθήνας αὐτιδὲ,
κι' ὄλο λόγια κῶδο ράβω,
κι' ὄλους σκοκῶιμπράβω.

Βλέπω μερικὸν ποῦ λές
νὰ τρωπῶνουν σ' τῆς Ἀδύταις,
καὶ γελῶντας τοὺς ἀκούω νὰ γαυγίζου σὰν σκυλάκια
γὰ νὰ γλιψῶνουν κοκκαλιάρια.

Π. — Παρὰ αὐταῖς τῆς ἀνοστιαῖς, αὐταῖς τῆς παραλαπί παις...
χίλιαις φοραῖς, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς μοῦ τῆς εἶπες,
καί πῶς μου περὶ τοῦ Κρητὸς τί λέν τοῦ παμνήνιτου...

Φ. — Λένε πῶς καὶ σ' Ἀνέκτορα προτείνει τὴν πυγμὴν του,
πῶς ἔτσι μὲ Βασιλείσης ἐπιμένετο κι' ἐκείνους
ὁ μέγας Μαζαρινός.

Πλὴν περὶ τούτου, Περικλῆ, λέν μερικοὶ πυγμαχοὶ
πῶς πρὸ πολλοῦ τὸν Κάζερ τὸν ἔχει ὀτὸ στομάχι,
γιατὶ κι' αὐτὸς δὲν εἰδεῖ ποτὲ τοῦ προθυμῆα
νὰ τὸν ἰδῆ σ' τὴν Κέρκυρα νὰ κἀνουν γνωριμῆα,
ἐνθ' τὸν Κόντε τῆς Ἑλλάς, ὅπου δὲν ἔχει ρεθῆα,
τὸν κάλεσε σ' Ἀχιλλεῖα καὶ τοῦκανε καὶ γεμῆα,
κι' ἐκ τούτου καταφαίνεται πρὸς ἄλους ἀρδιήλους
πῶς εἶναι μέγας ἐλλογῶν κι' ὁ Κάζερ ὁ φίλος.

Μὰ λένε κι' ἄλλοι τοιμπερὶ
περὶ τοῦ Κυβερνήτου
πῶς σὰν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρὶ
καὶ σ' Αὐτοκράτορα μπουρεῖ
νὰ δεῖξῃ τὴν πυγμὴν του.

Φαλλιδ' ἢ γλώσσα γίνεται τοῦ κάθε πατριώτου,
κι' αὐτὸς μὰς λέει τὸ μακρὸ, κι' ἐκείνους τὸ κοντὸ του.
Τώρα μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κανεῖς δὲν ἔσυζαῖς,
καὶ λένε λένε, Περικλῆ, κι' ἐγὼ τοὺς κάνω γὰζι.

Κι' ἐγὼ δὲν πῶω ποῖποτε τιμῶν καὶ μεγάλων
τὴν μέλλουσαν Βασιλείσαν τῶν καθ' ἡμῶς Ἑλλήνων,
ποῦ λάμπει σὰν ἀτίμητος τὸ Στέμματος ἀδάμας,
καὶ μένει πάντα δόξα μας, τιμὴ μας, καύχημά μας.